

ZIUA BIRUINȚEI

Sierra Vista, Arizona

Vă puteți așeza. Vreau să-mi exprim recunoștința față de Dumnezeu, pentru privilegiul pe care îl am de a fi aici, la întâlnirea cu cetățenii Împărăției Lui. Când vă văd adunați în părtășie aici, în casa acestui frate, mă gândesc la biserica timpurie, fiindcă Biblia spune că la începuturile creștinismului, frații se adunau din casă în casă și făceau frângerea pâinii cu o inimă și un gând. O astfel de părtășie dorim să avem și noi în dimineața aceasta: ca o singură inimă și cu un singur gând, fiindcă este un lucru pe care vrem să-l realizăm, iar acesta este să împlinim planul lui Dumnezeu, în viețile noastre, cât timp suntem aici pe pământ. Prin înțelepciunea Sa nemărginită, Dumnezeu a văzut și a știut că noi vom fi în dimineața aceasta aici, în această clădire.

Când am venit înapoi, ne-am întâlnit cu niște prieteni care veneau din Tucson. Acumulatorul de la mașina lor se defectase, așa că ne-am înghesuit cum am putut, ca să-i aducem pe doamna și pe copiii. Frații vor ajunge mai târziu, pentru că încearcă să rezolve acel acumulator.

Eu și fratele Isaacson abia ne cunoaștem. Noi am mai avut părtășie de câteva ori, și cred că prima dată ne-am întâlnit la Phoenix, dar pe soția și familia lui, nu o cunosc.

Când am intrat, la ușă era un frate de culoare, un bărbat cumsecade care are o strângere de mână ce-ți sugerează că ești binevenit.

Eu am avut ocazia să vorbesc în multe adunări mari, unde erau adunați mii de oameni, dar din câte îmi amintesc din slujba mea, am avut vreo doisprezece sau chiar mai multe adunări mici, în care Dumnezeu lucrează mult mai aproape. Cred

că dacă ne adunăm în număr mai mic, ne putem cunoaște mai bine, așa cum și scrie de altfel: „*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.*” (Matei 18.20).

Aseară ne-am adunat într-o casă, și acolo era o familie care avea o fată ce-și pierduse mințile din cauza unei probleme în care fusese implicată. Eu și ea am mers într-o altă cameră, din cauza lucrurilor care trebuiau mărturisite, iar acolo a venit această Lumină, acest Înger al Domnului. El a stat chiar în locul unde eram adunați, arătând că Dumnezeu își ține întotdeauna făgăduința dată.

Ieri m-am întâlnit cu o familie foarte cunoscută, fiindcă fiul lor de douăzeci și doi de ani, s-a îmbolnăvit de oreion. Cred că mulți dintre voi știu că această boală este aproape mortală pentru bărbați. Tânărul avea febră de două săptămâni, iar doctorii au încercat toate tratamentele posibile – penicilină și toate celelalte – pentru a combate febra și infecția, însă nu a avut nici un efect. Dar un minut petrecut înaintea lui Dumnezeu, a îndepărtat orice urmă de febră și tânărul s-a ridicat pe deplin vindecat. Aceasta dovedește că Persoana cea mai importantă este Hristos.

De aceea suntem aici, în casa aceasta, ca să-L slujim pe Hristos în această zi de Sabat.

Eu am așteptat tot timpul să vin aici, ca să mă întâlnesc cu scumpul nostru frate și cu voi. Noi am primit zeciuielele voastre, pe care fratele ni le-a trimis de multe ori, și vă pot spune că au prețuit foarte mult. Eu știu că într-o zi voi răspunde pentru felul în care le-am folosit. Apreciez foarte mult acest lucru și vreau să-mi exprim recunoștința față de acești oameni credincioși, care deși sunt atât de puțini încât încap în această casă, doresc să susțină slujba mea. Eu sunt răspunzător pentru acest lucru și vreau să fiu un bun slujitor al Domnului nostru, fiindcă știu că atunci va trebui să răspund pentru ceea ce am făcut pe pământ. Este bine că aici nu suntem deranjați de zgomotul traficului.

Aș fi vrut să pot sta mai mult aici pentru o trezire, fiindcă ne-am întâlnit, am dat

mâna și am zis: „Ce mai faci? Mă bucur să te văd,” apoi vorbesc câteva minute despre Domnul și trebuie să plec mai departe, pentru că la 1.30 trebuie să fiu la Tucson. Vedeți? Ne întâlnim, dăm mâna, ne salutăm și plecăm mai departe. Dar mă gândesc că va veni o zi când ne vom întâlni și nu va mai trebui să ne spunem „la revedere” și nici: „Mă bucur să te văd. Sper să te întorci cât mai curând.” Acolo nu vom sta doar câteva ore, ci vom fi împreună și vom vorbi un milion de ani, dacă se mai poate vorbi de timp, pentru că acolo este numai veșnicia fără sfârșit. Atunci ne vom gândi la timpul când am fost aici și vom intra pe coridoarele marelui Paradis al lui Dumnezeu, iar îngerii vor cânta imnuri.

Acum trebuie să luptăm și să câștigăm bătălia, să biruim lucrurile lumii, dar acolo nu va mai fi luptă. După ce va fi spusă ultima rugăciune, nu vor mai fi adunări de rugăciune, nu va mai fi un loc din care oamenii să fie salvați și nu va mai fi boală care să fie vindecată, ci va fi doar acel loc glorios. Ce altceva am putea aștepta noi, oamenii, decât să ajungem acel timp făgăduit?

Mă uit cum trec generațiile. Ieri erau sugari în brațele mamei, apoi deodată îi vezi adolescenți și curând după aceea sunt de vârstă mijlocie. O, viața aceasta este ca un abur care trece peste pământ! Cred că Solomon a spus că omul este ca o floare care răsare și crește, apoi se ofilește și moare. Acesta este motivul pentru care noi vrem să facem ceva folositor în timpul cât suntem aici pe pământ.

Acum haideți să vorbim cu El, în timp ce ne plecăm capetele în rugăciune. Dacă este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune, de exemplu pentru că este bolnav sau are o nevoie, să spună în inima lui: „Doamne, am cauza aceasta...” Și ca să știu, ridicați mâna și spuneți: „Amintește-Ți de mine.” Domnul să vă binecuvânteze din belșug.

Atotputernicule Dumnezeu care ai făcut cerurile și pământul prin Cuvântul Tău, ne-am adunat în dimineața aceasta ca să vorbim din Cuvântul Tău și despre Cel măreț, care este Cuvântul.

Îți mulțumim pentru marele privilegiu, pe care ni l-ai dat, de a veni aici, în spatele deșertului, pentru că deșertul a fost locul în care privirea unui profet fugar a fost atrasă odată de un rug aprins. Acolo a fost însărcinat din nou și trimis, astfel încât a devenit marele eliberator al poporului lui Dumnezeu, care se afla în timpul acela în robie.

O, Dumnezeule mare, nu vrei să vii în dimineața aceasta în spatele deșertului și pentru noi? Tu poți fi peste tot în lume, fiindcă ești Dumnezeul cel infinit și nici un loc nu este prea mic pentru Tine. Astfel, chiar dacă suntem împrăștiați peste tot, pe pământ, Tu ești Omniprezent și poți fi în același timp peste tot. Îți mulțumim pentru aceasta, Doamne.

Îți mulțumim pentru fratele nostru și pentru micuța lui turmă de aici, pentru curajul și dăruirea lui pentru cauza lui Dumnezeu, și Te rugăm să trimiți binecuvântările Tale peste el. Și cât timp în inimile lor flămânde este o dorință pentru Hristos, trimite-le un mesager care să le aducă Mesajul.

Tată ceresc, Te rugăm și pentru nevoile celor care au ridicat mâinile mai înainte, fiindcă știm că Tu ai pulsat în spatele acelor mâini și în jurul acelor inimi. Ei au o problemă, poate este o boală. Doamne, Tu Te-ai ocupat de Paul Sharritt, despre care am vorbit mai înainte. El zăcea între viață și moarte, cuprins de o febră mare, pe care știința medicală nu a putut s-o oprească. Dar un singur cuvânt de rugăciune a oprit-o imediat, fiindcă Tu ești laHVeH Dumnezeu.

Aceasta dovedește că Tu ești la fel de bine reprezentat și tot atât de real aici, în spatele deșertului, cum ai fost odinioară cu Moise în spatele deșertului de acolo.

Îți mulțumim pentru că știi că ascuți rugăciunea noastră. Doamne, noi venim la Tine smeriți și sinceri, știind că este greșit să-Ți cerem lucruri pe care ni le-am imaginat în mintea noastră. Dar dacă cerem ceva ce este după voia lui Dumnezeu și credem, ne vei da.

Vindecă orice bolnav de aici, salvează-i pe cei pierduți, și îngăduie ca astăzi să se spună sau să se facă ceva prin care credința lor să fie ancorată odată pentru totdeauna în Dumnezeu. Îngăduie aceasta, Doamne.

Binecuvântează-l pe fratele care ne-a pus casa la dispoziție pentru acest serviciu, și vorbește-ne prin Cuvântul Tău, fiindcă de aceea suntem aici, Doamne. Nouă ne place să fim în părtășie unul cu altul, dar toți Te vrem pe Tine. Noi putem merge să ne așezăm sub niște pomi și să stăm de vorbă unii cu alții, dar aici ne-am adunat ca să primim trecere înaintea Ta. Doamne, nu ai vrea să Te întâlnești cu noi, fiindcă ne-am deschis inimile ca să poți lua loc în ele și să vorbești cu noi. Spune-ne ce ne lipsește, fiindcă prin aceasta Îți exprimi dragostea față de noi, în timp ce și noi ne exprimăm dragostea față de Tine. Ascultă-ne pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Dacă în spate este cineva care dorește să stea jos, să vină aici fiindcă văd câteva scaune libere.

Timpul în care trăim noi este deosebit. Ieri m-am gândit despre ce să vorbesc când voi veni aici și L-am rugat pe Domnul să mă ajute. Astfel, mi-am luat câteva notițe, pe marginea unui text din Scriptură, și aș vrea să vi le împărtășesc și vouă, în timp ce vom aștepta binecuvântările Domnului.

Rugăciunea mea este ca inimile voastre să se deschidă în timp ce Hristos bate la ele. Dacă nu ești credincios și nu L-ai acceptat niciodată pe Hristos, acesta este cel mai minunat lucru care ți se poate întâmpla: să auzi bătaia Lui la ușă. Dacă Îl vei accepta, ți se va deschide o ușă spre Viață, dar a-L respinge pe El este moarte. Înseamnă că motivul pentru care suntem în dimineața aceasta aici, este ca să vă arătăm că există o ușă deschisă pentru orice om care poate crede.

Acum aș vrea să citesc din **Cartea Apocalipsei**, Descoperirea lui Isus Hristos, **din capitolul 15, primele patru versete:**

„Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu lăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei.

Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!

Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”

Dacă va fi cu voia Domnului, din textul acesta voi lua ca subiect **„Ziua biruinței.”**
O biruință completă.

Oamenii din capitolul acesta au dobândit biruința. Eu cred că în limba engleză cuvântul „biruință” are o însemnătate mare, fiindcă arată că ai biruit dușmanul, l-ai învins și ești biruator. Noi cântăm adesea cântări despre biruință, iar în textul citit am găsit că acolo era ceva ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și că biruatorii stăteau pe ea și cântau cântări de laudă în cinstea Atotputernicului Dumnezeu.

Faptul că vorbim despre biruință sau victorie, ne duce cu gândul la „ziua V”. În timpul războiului, noi am trăit „ziua V” când am câștigat victoria asupra inamicului. Este trist să ne gândim la aceasta, dar pământul a fost scaldat de sângele omenesc, încă de la neprihănitul Abel.

Astfel, primul sânge omenesc care a căzut pe pământ a fost sângele neprihănitului Abel; și motivul pentru care i-a fost vărsat sângele a fost că era drept în fața lui Dumnezeu, ceea ce a făcut ca Dumnezeu să-i accepte mielul adus ca jertfă și să facă legământul cu el. Atunci fratele lui l-a omorât din invidie, acesta fiind aproape întotdeauna motivul pentru care s-a vărsat sânge pe fața pământului. Așa se face că bătrânul pământ este îmbibat de sânge omenesc.

Deci, primul motiv pentru care s-a vărsat sânge, este invidia: Cain a fost invidios pe Abel din cauză că Dumnezeu i-a acceptat jertfa. Astfel, în Evrei 11.4 citim că *„Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit...”* Când a văzut că jertfa lui nu a fost primită, Cain a devenit invidios. Dar Biblia spune că Abel a făcut aceasta prin credință.

Cei doi băieți încercau să primească trecere înaintea lui Dumnezeu, fiindcă din cauza neascultării părinților lor, au fost supuși morții, așa cum suntem supuși și noi în dimineața aceasta. Ei doreau să ajungă înapoi în locul unde puteau primi din nou Viața, așa că încercau să primească trecere înaintea lui Dumnezeu.

Cain a adus o jertfă frumoasă, din florile și roadele câmpului sau ce a mai pus el pe altar, dar Abel a primit o descoperire duhovnicească prin care i s-a făcut cunoscut că nu roadele câmpului au cauzat moartea, ci sângele. Astfel, el a adus ca jertfă sângele unui înlocuitor nevinovat, iar Dumnezeu l-a primit.

Deci, noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin sânge, și nu există nici o altă cale, pentru că dacă ar fi acceptat și altceva, ar fi trebuit să acționeze pe baza aceluiași lucru. Dar Dumnezeu a acceptat doar sângele nevinovat al unui singur înlocuitor. Înțelegeți?

Dacă ar fi fost voia lui Dumnezeu să ridicăm aceste lăcașuri mărețe și frumoase, ne-am întreba: „Oare Dumnezeu ar veni în locul acesta din spatele deșertului, în căsuța aceasta de lângă șosea? Ar veni El aici să Se întâlnească cu noi?” Dacă El ar fi privit la o catedrală mare sau la frumusețea pe care l-a oferit-o Cain, noi am

vorbi singuri sau la pereți.

Dar Dumnezeu a venit pe baza sângelui vărsat. Așa se face că El nu se uită cât suntem de neînsemnați sau de săraci, nici ce loc frumos am vrea să-I oferim. El nu l-ar accepta deoarece vine numai pe baza sângelui vărsat al unui Înlocuitor nevinovat, acesta fiind Hristos care a murit pentru noi păcătoșii.

Dumnezeu îl cheamă pe om și vrea să l se arate, dar omul se uită la ceea ce vrea să-i arate Dumnezeu, așa cum gândește el, așa cum vrea el să privească.

Este ca și cum te-ai uita la un munte și ai spune: „Uită-te la muntele acela!” Tu mi-l arăți cu un scop, pentru că acolo este ceva ce îți atrage atenția și vrei să văd și eu.

Dumnezeu încearcă să-l facă pe om să privească la acel Înlocuitor nevinovat, dar omul îl privește în felul lui și nu vrea să vadă ceea ce încearcă să-i arate Dumnezeu prin El. De aici au început toate problemele. Mai mult, când vrea să privească ceea ce încearcă să-i arate Dumnezeu, omul își ia un binoclu ca să vadă la distanță, dar pentru că nu este reglat, nu vede nimic.

Îmi amintesc că odată când eram la vânătoare în munți, cineva mi-a zis: „la binoclul acesta și uită-te acolo...” Ei bine, am luat binoclul, și când m-am uitat, am știut că ceva nu era în regulă pentru că priveam o antilopă, dar parcă erau trei sau patru una lângă alta. Lentila era bună, dar trebuia să apropii focarul până când imaginea devenea clară, pentru a vedea o singură antilopă.

Dumnezeu ne-a dat Biblia, iar Biblia este Cuvântul Său. Ea este Binoclul nostru, ochelarii noștri. Dar dacă ne uităm în Biblie și vedem patru sau cinci căi diferite, este nevoie de reglare: trebuie să aducem acel lucru până unde putem vedea un singur scop al lui Dumnezeu.

Problema este că unul vrea să înceapă o organizație și o ia într-o parte, iar altul vrea altceva, așa că spune: „Cred că pot fi mai bun decât el, așa că voi începe de aici. Vom trimite băieții la o școală mai bună și vom face asta și cealaltă.” Vedeți, ei nu au lentila reglată. Dar Dumnezeu vrea ca ei să vadă un singur lucru, și acela este sângele nevinovat care a fost vărsat pentru păcatele lor. Acesta este lucrul cel mai important. Noi nu avem nevoie de o organizație. Eu nu am nimic împotriva lor, dar sunt împotriva stricăciunii pe care o fac, pentru că îi despart pe oameni, rup părășia frățască.

Noi toți trebuie să privim la un singur lucru: la Înlocuitorul care ne-a luat locul, iar acest Înlocuitor este Isus Hristos.

Astăzi, vedem cum suntem suciți de organizațiile noastre. Astfel, ei spun: „Metodiștii au o trezire.” Desigur, aceasta nu înseamnă baptiștii, ci metodiștii, iar prin aceasta îl clatină pe fratele celălalt. Dar noi nu vrem să privim în felul acesta, ci vrem să ne reglăm lentila până când vedem că este un singur Dumnezeu. Dacă vezi trei, ai face bine să-ți reglezi lentila, fiindcă nu vezi bine. Tu trebuie să-ți reglezi lentila până când vezi că este un singur Dumnezeu deasupra noastră a tuturor și că El este Dumnezeul omenirii.

Și dacă este Dumnezeul tuturor, El este interesat de fiecare ființă umană, fiindcă este creația Lui. Dumnezeu este interesat de copiii Săi; este interesat de cei în vârstă și de cei adulți; este interesat de toate rasele, indiferent de culoarea pielii: alb, galben, negru, sau altă culoare. El este interesat de noi toți, nu doar de evrei, sau de rasa neagră sau albă.

Dumnezeu este interesat de întreaga rasă umană și încearcă să-i aducă pe toți să se centreze pe Cuvântul Său și să spună: „Este un singur Dumnezeu și El a dat un singur Înlocuitor, El însuși devenind Om, ca să ne ia păcatele și să salveze rasa umană.”

Ioan Botezătorul a ilustrat atât de frumos aceasta prin cuvintele: „*Iată Mielul lui*

Dumnezeu care ridică păcatul lumii." (Ioan 1.29), fiindcă El a rezolvat întreaga problemă a păcatului, prin acel singur Înlocuitor nevinovat.

Dar ce a făcut omul? A luat Binoclul lui Dumnezeu și a privit atât de mult la partea firească, încât a omis să vadă înțelegerea duhovnicească pe care o dă Cuvântul. Vedeți, acesta este unul din cele mai grave lucruri pe care încearcă să le facă omul: privește prin ochelari, la fel ca și Cain, se folosește de o realizare personală. Cain s-a gândit: „Dacă îl voi înlătura pe Abel, voi rămâne doar eu.” Aceasta a încercat tot timpul să facă omul: să-l dea pe celălalt la o parte și să-l scoată de pe cale. Vedeți? El face aceasta și spune: „Aceia sunt așa și așa...”, deși ar trebui să-l aducă pe celălalt lângă el și să fie ca frații. Noi ar trebui să îndreptăm privirea tuturor spre ceva stabil, și anume spre Isus Hristos.

O domnișoară tânără, fiica unui predicator, a trăit o poveste de dragoste și fiindcă s-a sfârșit, și-a pierdut mințile. Avea doar douăzeci și trei de ani și a avut o cădere nervoasă.

Când avea doisprezece ani, ea a fost într-o adunare din Chicago sau Oregon, iar Duhul Sfânt a trecut prin adunare, a chemat-o și i-a spus cine era, apoi a adăugat: „Tu ai un suflu la inimă. Doctorul a spus că nu vei apuca vârsta de cincisprezece ani, dar „Așa vorbește Domnul: ești vindecată!”, și de atunci nu a mai suferit de inimă. Dar aseară, ea a avut o altă suferință la inimă: una spirituală, pentru că iubitul ei a părăsit-o și s-a căsătorit cu alta. Ea îl iubea încă, dar băiatul a spus că s-a căsătorit cu cealaltă din cauză că tatăl ei nu a fost de acord cu căsătoria lor.

Atunci eu am spus: „Nu este adevărat. El nu trebuia să se căsătorească cu cealaltă, dar a făcut-o din cauză că nu te-a iubit cu o dragoste sinceră.” Acesta este adevărul.

Însă fata a insistat: „Johnny mă iubește! Știu că mă iubește!” Vedeți? Aceasta era tot ce vedea, pentru că trăia în lumea ei.

Am luat-o de mână și i-am zis: „Ascultă-mă!”, și Domnul mi-a dat o vedenie prin care ea a știut că eu nu aveam cum să cunosc acele lucruri, ceva ce se întâmplase după ce se despărțiseră. Imediat după ce am spus acele lucruri, ea a fost eliberată. I-am spus: „Privește la Calvar! Tu, care ești o fiică de predicator pentecostal, ai început să bei și să faci toate acele lucruri, ca să-ți îneci amarul pentru cineva căruia nu-i pasă de tine nici cât negrul sub unghie. Privește la Calvar, pentru că aceasta este singura cale de întoarcere.”

Noi trebuie să ne centrăm la Calvar! Fie că trăim sau murim, fie că ne înecăm sau nu, pentru noi este o singură șansă: Calvarul, Hristos. Aici vrea Dumnezeu să ne întoarcem.

Dar în loc să privească la ceea ce a spus Dumnezeu să privim, oamenii se uită la partea firească. Acesta este motivul pentru care spun: „Pentru noi, un grup așa de mic, este o oportunitate să facem aceasta. Noi nu trebuie să mai avem nici o legătură cu restul.” Vedeți acesta este primul lucru greșit: în loc să se concentreze pe dragostea frățească pe care ar trebui s-o avem unul pentru altul, pe înțelegerea și părțacia împreună, ei încadrează un om după felul cum este îmbrăcat, după educația pe care o are, după culoarea pielii sau după alte lucruri de felul acesta. Acestea sunt lucrurile care îi separă pe oameni.

Ei nu dau nici o șansă omului dinlăuntru să acționeze. Noi suntem o ființă formată din trup, suflet și duh, iar cele două forțe duhovnicești care lucrează în noi sunt mintea și duhul. Mintea firească este foarte șlefuită și încearcă să realizeze ceva prin inteligență, dar când se întâmplă aceasta, îl aruncă pe om departe de omul duhovnicesc din el, iar de aici vin toate problemele. După cum am spus nu demult, „Dumnezeu este atât de mare fiindcă Se poate face atât de simplu.” Dar noi nu putem fi simpli dacă devenim mari. Știm atât de multe, încât spunem: „Trebuie să fie așa! Trebuie să se desfășoare așa, pentru că altfel nu este corect.” Dar în felul acesta trecem pe lângă Dumnezeu.

Ce s-ar întâmpla dacă un om mare ar putea ajunge mai mare și mai mare? Ar trebui să coboare și să devină atât de simplu, încât oamenii să treacă pe lângă el

fără să vadă acea persoană importantă care este în mijlocul lor.

Știți cum spune proverbul: „Proștii calcă cu bocanci cu ținte acolo unde îngerii se tem să calce desculți.” Acesta este adevărul. Noi trecem peste Dumnezeu.

Ce este vița de acolo? Dumnezeu. Ce este ea? Cenușă vulcanică cu viață în ea. Dincolo este un copac. Ce este el? Tot cenușă vulcanică cu o altfel de viață în ea. Deci un fel de viață a adus la suprafață un copac mare, iar celălalt fel de viață a adus acea viță-de-vie.

Dar noi ce suntem? Cenușă vulcanică cu viață în ea. Cine ne-a făcut ceea ce suntem? Dumnezeu. El a pus în noi Viața veșnică și ne-a făcut copiii Lui, așa că ne centrăm pe Cuvânt, pe Dumnezeu. Însă omul firesc nu-i dă niciodată omului din interior șansa să explice ce este bine, și din cauza aceasta apar problemele. Și ce se întâmplă atunci? Apare invidia, ca la Cain. El a fost invidios pe fratele lui și s-a mâniat pentru că Dumnezeu nu a privit cu plăcere spre jertfa lui. Cain și-a adus jertfa după propria gândire și în loc să meargă la Abel să-i zică: „O, frate, sunt atât de bucuros pentru că Dumnezeu ți-a acceptat jertfa! Acum știu ce fel de jertfă acceptă IeHoVaH, pentru că ți-a primit-o!”, s-a lăsat cuprins de invidie și de gelozie.

Puteți vedea și astăzi acest lucru printre oameni? (Amin). Astfel, când El pășește în scenă și spune: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede... Voi fi cu voi și în voi... Lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea...”* „Cain nu Mă va mai vedea, dar tu, Abel, Mă vei vedea.”, ei nu vor să accepte calea adevărată de Dumnezeu ca fiind adevărată. De ce? Pentru că este același lucru.

Și în loc să spună: „Ce minunat lucrează Dumnezeu în mijlocul oamenilor! Să mergem și noi!”, ei vin cu crezuri, lăcomie și invidie, la fel ca și Cain, care a vărsat sângele fratelui său. Ei îl doboară de pe cale și încearcă să scape de el, zicând: „Nu este decât un holly-roller!” Voi înțelegeți ce vreau să spun. Aceasta a cauzat problemele; de aici au început necazurile, s-au încălcat juruințele, s-a rupt

frățietatea și căminele, a pornit roata divorțurilor și s-a rupt părtășia.

Lucrul acesta a rupt și părtășia din Eden, fiindcă Eva nu a rămas centrată pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci a ascultat argumentele vrăjmașului. Dacă ar fi rămas la: „Dumnezeu a zis... și asta-i tot!”, ar fi fost bine. Dar ea nu a vrut să facă aceasta, ci a schimbat centrarea lentilelor ei și în loc să vadă o singură cale, a văzut două, așa că și-a zis: „Poate că omul acesta are dreptate. Noi știm că Dumnezeu are dreptate, dar poate că are și omul acesta. Acum am mai multă lumină cu privire la ceea ce a spus Dumnezeu.” Ați văzut? Se văd două căi, dar este numai una, este numai Cuvântul lui Dumnezeu, Planul și scopul Lui. Toate celelalte planuri sunt greșite, pentru că nu există nici un crez.

Și pentru că Eva a făcut acest lucru rău, Cuvântul lui Dumnezeu nu le permite femeilor să fie predicatori. Cuvântul nu le permite aceasta.

În dimineața aceasta, în timp ce stăteam cu toții la masă și luam micul dejun, am vorbit despre lume și despre îngerii, iar fiul meu Iosif a spus ceva despre aceasta.

Eu am zis: „Dumnezeu este Bărbat.”

„Iar îngerii sunt femei,” a continuat Iosif.

„Nu există așa ceva,” l-am corectat eu, dar fiica mea Sara, a intervenit și a zis:

„Ba da! Ei sunt îmbrăcați cu rochii. Atunci nu sunt femei?”

„Așa au fost pictați de pictori, dar nicăieri în Biblie nu au fost numiți „ele”, ci „ei”. Nu există îngerii femei. Niciodată nu a existat așa ceva în Biblie și nici în Biserica Dumnezeului celui viu. Nu există femei mesageri, iar mesagerul este un înger.

Biblia spune că „întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva.

Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” (1Timotei 2.13-14). Ați văzut? Acesta este motivul pentru care Pavel a zis: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat sau să aibă vreo autoritate, ci să stea în tăcere.” (v. 12).

Vedeți ce s-a întâmplat? Vederea lor a fost descentrată și nu mai văd ce a fost la început, așa că spun: „Aici este o femeie care predică asemenea unui tunet.” Nu mă îndoiesc de aceasta, pentru că și eu am auzit femei care predica cum nu o fac mulți bărbați, dar cu toate acestea nu este corect.

Pavel a spus: „Dacă cineva vorbește în limbi, dar nu are tălmăcirea, să tacă!”

„Nu pot să fac aceasta.”

Totuși, Biblia spune că poți, așa că asta-i tot! Totul trebuie făcut în rânduială și la locul lui și așa va rămâne.

Vedeți, aici v-ați descentrat, iar aceasta a cauzat resentimente, lăcomie și toate celelalte lucruri. În loc să ne centrăm pe Cuvânt ca să vedem ce trebuie să facem, preferăm să „spună oricine orice.” Aceasta a rupt înțelegerea din casele noastre, din bisericile noastre și dintre națiuni.

Națiunile vor să privească cum le place lor. Astfel, Germania vrea să vadă doar calea ei; Rusia vrea să vadă doar calea ei; America vrea să vadă doar calea ei și tot așa. Acesta este duhul națiunilor, așa că oriunde veți merge, veți întâlni un duh național. Fiecare are o altă cale. Este foarte ciudat. Dacă aș avea timp, aș putea să vă dau câteva exemple.

Când mergi în Germania, întâlnești un duh militar, totul este militar. Dacă mergi în Franța, întâlnești un duh imoral: numai femei, vin, băuturi și lucruri de acestea. Dacă mergi în Finlanda, întâlnești un duh loial și corect, totul este cinstit: „Trebuie să plătim tot...” Vedeți? Ei fac acest lucru, indiferent cât de greu trebuie să lucreze sau cât îi costă. Așa trebuie să fie și asta-i tot.

Dacă veniți în America, veți găsi un mare: „Ha, ha, ha!” Exact aceasta veți găsi aici, pentru că acesta este spiritul american: glume murdare spuse la radio și toată lumea râde. Ernie Ford și grupul lui Arthur Godfrei cu glumele lor. Acesta este duhul american.

Apoi sunt duhuri invidioase pe alte duhuri. Ce fac ele? Stârnesc războaie. Așa este. De ce? Pentru că fiecare națiune este controlată de Satan. Așa spune Biblia. El este dumnezeul acestor națiuni. Biblia spune că Satan l-a dus pe Isus pe un munte înalt, l-a arătat toate împărățiile și l-a zis: *„Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”* (Matei 4.9). Dar Isus i-a răspuns: *„Înapoia Mea, Satană!”*. El știa că în Mileniu va fi Moștenitorul tuturor lucrurilor, deci nu era nevoie să Se plece înaintea lui.

Când Dumnezeu vine din nou și începe Împărăția Lui aici, nu vor mai fi duhuri diferite: duhul german, duhul francez, duhul norvegian sau duhul american, ci în fiecare inimă va fi un singur Duh: Duhul lui Dumnezeu. Așa este. Atunci va fi un singur steag, o singură națiune, un singur popor, o singură frățietate și o sigură părtășie: părtășia lui Dumnezeu cu oamenii. Da.

Dar cât timp aceste lucruri sunt controlate de Satan, vor fi dispute, războaie și neazuri. Isus a spus în Matei 24.6 că *„Veți auzi de războaie și vești de războaie...”* De ce aceasta? Pentru că Satan este domnul pământului. De aceea, aici este un duh național, iar dincolo este altul. Ei nu se pot înțelege unii cu alții, pentru că toate acestea sunt de la diavolul. Înțelegeți?

Oamenii din nord-vestul teritoriului, eschimoșii care umblă cu sâni trase de câini

husky, îi leagă la distanță pe unul de celălalt. Eu l-am întrebat pe unul din ei: „De ce faci aceasta?”, iar el mi-a răspuns: „Pentru că sunt plini de draci și se omoară între ei.” Vedeți, ei se gândesc numai să ucidă.

Acesta este diavolul: un ucigaș. Chiar și diavolii se luptă între ei.

Dar Dumnezeu este dragoste, ceea ce înseamnă că dacă Îl ai, nu poți face altceva decât să iubești.

Dacă observați, principiul de lucrare al acestor duhuri, vine de la început, fiindcă Geneza este punctul de pornire a seminței care a produs tot ce avem pe pământ astăzi.

Astăzi avem războaie și biruințe. Astfel, o națiune se ridică împotriva altei națiuni, o biruiește și spune: „Ura! Am câștigat! l-am biruit!”, apoi pasul următor este că dau mâna unii cu alții, devin prieteni și fac înțelegeri.

Apoi, după un timp vine un alt președinte, un alt rege sau un alt conducător și un alt sistem, iar nepoții lor sunt din nou cu arma în mână și se luptă între ei: *„...războaie și vești de războaie...”*

Odată am auzit următoarea remarcă: „Dumnezeu l-a făcut pe om, iar omul a făcut sclavi.” Dar Dumnezeu nu l-a făcut pe om ca să stăpânească peste un alt om, ci ca să fie frați. El nu a făcut o rasă superioară, o națiune superioară sau o limbă superioară, ci toți avem o singură limbă, iar aceasta este limba cerească. Așa este. Și suntem o singură frățietate, indiferent cum suntem sau cum arătăm.

De ce să ne luptăm și să ne ucidem unii pe alții? Și totuși, oamenii o fac. Uneori, o națiune care are un anumit sistem, încearcă să facă bine și luptă pentru drepturile ei, dar imediat vine peste ea națiunea rea, o biruiește și o face ca pe ea. Și tot așa.

Națiunile au avut multe biruințe în lupta lor pentru drepturi și libertăți, dar ce au obținut în final? Cât timp lumea este controlată de Satan, ei continuă să lupte.

În primul război mondial, mai multe națiuni s-au unit să lupte împotriva Germaniei. Belgia și alte națiuni au luptat sub steaguri diferite.

Printre noi sunt trei sau patru frați care își pot aminti aceasta. Și eu îmi pot aminti, pentru că am cincizeci și patru de ani, iar în vremea aceea cred că aveam opt sau nouă ani. Stați să văd... În 1914 când a început, aveam cinci ani. Îmi amintesc cum se vorbea că va fi război și nu-mi venea să cred că va fi trimis și tata. Dar avea vreo douăzeci și doi de ani și l-au trimis. Tata s-a dus la prăvălie, la câteva mile mai jos de noi, și a cumpărat un sac de fasole boabe, iar când a venit acasă, mă gândeam că dacă va veni inamicul, am să-l lovesc cu sacul acela de fasole. Vedeți? Doar gândul la război și la faptul că tata va merge în război, mă făcea și pe mine să gândesc așa.

Ne amintim cu toții că atunci când a sunat trâmbița, se spunea: „Vom merge și vom câștiga războiul, apoi vom forma o organizație mare.” Și într-adevăr au format „Organizația Națiunilor Unite”, spunând că va fi pace pentru totdeauna și nu vor mai fi războaie.

Dar în mai puțin de douăzeci de ani, ne-am trezit cu un alt război. Vedeți? Războaie! De ce? Din lăcomie și invidie.

La câțiva ani după ce kaiserul Wilhelm a părăsit Germania, a venit la putere unul pe nume Adolf Hitler, un austriac inspirat de un demon, care a sucit mințile multora, spunându-le că poate cuceri lumea. Vedeți, acolo era un demon care lupta împotriva altui demon. Și supușii nevinovați din națiunea germană, s-au lăsat târâți dintr-un război în altul. Vedeți? Tot timpul a fost așa.

Astfel, a început încă un război în care a intrat întreaga lume, dar de data aceasta

aveau arme mai bune, planuri mai bune și bombe mai mari. Oamenii au luptat, au fost răniți și mulți au murit de foame, de frig sau în luptă. Război, război, război!

Însă a venit o zi pe care am numit-o „ziua V”, de unde mi-am luat și titlul predicii: „Ziua biruinței”, sau a victoriei. Aceasta a fost ziua în care s-a obținut biruința asupra inamicului: „ziua V”. „Ziua D” a fost ziua în care s-au dus la luptă, iar în „ziua V” a fost ziua în care Germania și aliații ei au capitulat și a fost semnat tratatul de pace.

Ce am făcut noi în „ziua V”? Am cântat, am strigat de bucurie și ne-am aruncat pălăriile în sus. Am tras cu puștile în aer, am fluierat, am bătut din tobe, ne-am îmbrățișat și ne-am bătut unii pe alții pe umăr. De ce? Pentru că era ziua victoriei, a biruinței. Steagurile fluturau și trâmbițele sunau. O, ce timp minunat! Victorie, victorie, victorie! Am câștigat!

A fost un lucru mareț, fiindcă a urmat un timp de pace pentru națiunile creștine. Băieții s-au întors de pe front și am avut un pic de timp să ne tragem sufletele.

Dar și poporul credincios al lui Dumnezeu a avut multe zile „V”. Oh, da! Când lentilele s-au focalizat în Cuvântul Scripturii, el a avut zile „V” atât firește, cât și duhovnicește.

Noi am avut multe bătălii împotriva vrăjmașului, iar Dumnezeu a ridicat bărbați care au stat în luptă și au captat inimile oamenilor, prin Duhul Sfânt, ducându-i biruitori în Împărăția lui Dumnezeu.

Noi luptăm în fiecare zi. Fiecare creștin se luptă zilnic, fiindcă chiar acum suntem într-un război între bine și rău: „Să primesc aceasta? Să fac aceasta? Să mă plec spre lume? Să renunț la gândul pe care îl am?”

Dacă ne centrăm pe Scriptură, de la Geneza până la Apocalipsa este numai „Așa vorbește Domnul!” Și indiferent cât de puternic este vrăjmașul și ce mașinăria a pregătit împotriva noastră, câte organizații și așa mai departe, noi nu putem să cedăm și să facem compromisuri ca ceilalți. Nu putem! Noi trebuie să rămânem exact pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pe El ne-am focalizat și astfel am aflat că există un singur lucru, iar acesta este sângele lui Isus Hristos care este Același Ieri, azi și în veci.

De aceea nu contează dacă cineva spune: „Zilele minunilor au trecut, nu există vindecare divină! Nu există botez cu Duhul Sfânt, iar botezul în Numele lui Isus Hristos a fost numai pentru ucenici!”, și toate aceste lucruri prin care încearcă să vă descentreze. Centrați-vă înapoi pe Cuvânt și nimeni nu mai poate spune că El nu este acolo. Așa este.

Deci noi suntem într-o bătălie, pentru că eroii lui Dumnezeu au fost totdeauna în luptă.

Și tu, biserică micuță, amintește-ți că ești o parte din această unitate. Voi sunteți niște stâlpi care țin sus pancarta că Isus Hristos este singura nădejde pentru lume. Nu biserica metodistă, baptistă, prezbiteriană, catolică sau care ar fi ea, ci Isus Hristos. El este singurul; El este Biruința noastră; El este Căpetenia mișcării, iar noi trebuie doar să-l urmăm poruncile.

Cei care ați fost în armată știți că atunci când căpitanul dă un ordin, dacă te întorci în partea cealaltă, dai peste cap tot plutonul. Înseamnă că trebuie să execuți toate ordinele întocmai. Așa este. Tot ce trebuie să faci este să te concentrezi și să vezi scopul acelui lucru. Așa este.

Noi am avut atât de multe lupte duhovnicești. Biserica, Trupul lui Hristos a avut o mulțime de zile „Z”. Trupul credincioșilor a avut și multe zile „V” de-a lungul epocilor.

Noi am vorbit despre aceasta. Am avut câteva războaie, vești de războaie și zile „Z”, iar în final se va ajunge la marea bătălie de la Armaghedon. Aceasta va fi ultima bătălie și în ea se va stabili totul. Armaghedonul este bătălia care va curăța pământul chiar înainte de Împărăția de o mie de ani. Atunci totul se va purifica printr-o explozie atomică, iar vulcanii vor reînnoi și vor curăța tot pământul, pregătindu-l pentru Mileniu. În acel timp, El curăță pământul pentru Biserica Sa, ca să trăiască aici. Amin. Va veni un timp mare.

Și pentru că mai avem timp, haideți să ne întoarcem puțin în urmă și să vedem câțiva luptători. Să ne întoarcem până la Moise, care a intrat într-un fel de război din cauză că biserica a uitat de mult biruința.

Aceasta este problema și cu biserica de astăzi. Noi am uitat că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci; am uitat că Dumnezeu este un Vindecător și poate să-i facă bine pe cei bolnavi; am uitat că botezul cu Duhul Sfânt a fost revărsat pentru ucenici și dat din generație în generație, pentru oricine vrea să vină. Noi am uitat de multă vreme toate acestea, la fel ca Israel. Ei au fost mulțumiți în Egipt, apoi au devenit robi.

Mai târziu, Moise a încercat să-i elibereze bazându-se pe realizările lui intelectuale și militare, dar a dat greș. Însă un singur Cuvânt spus de Dumnezeu, acolo în spatele deșertului, a adus totul în clocot. Și ce s-a întâmplat cu Moise? Și-a centrat vederea. Dumnezeu nu voia doar ca el să se căsătorească cu frumoasa etiopeană de culoare, să aibă copii cu ea și să păzească oile socrului său, ci chemarea lui era să elibereze poporul lui Dumnezeu din robie. Aceasta era însărcinarea lui, pentru aceasta se născuse.

Fiecare din noi este născut pentru un scop. Noi nu suntem puși aici doar așa. Muntele acela nu era acolo din întâmplare și pomul acela a fost pus acolo cu un scop. Totul este cu un scop, trebuie să slujească la ceva. Și noi suntem aici pentru un scop: poate ca să punem mărturie unei persoane ca să fie salvată; sau poate va deveni un predicator care va aduce milioane de suflete la Hristos.

Priviți la întoarcerea lui Dwight Moody și a multora ca el. O spălătoreasă a avut pe inimă să facă ceva pentru Dumnezeu și a închiriat un grajd vechi unui predicator care venise să propovăduiască. Acolo era un tânăr cu părul atârând pe umeri și cu pantalonii prinși cu bretelele tatălui său, care s-a dus și a îngenuncheat în seara aceea la altar. Acela era Dwight Moody care a adus o jumătate de milion de suflete la Hristos. Ați văzut? Femeia aceea a avut de făcut ceva; ea ajunsese spălătoreasă cu un scop.

Nu disprețuiți locul în care v-a așezat Dumnezeu, ci slujiți scopului Său, fiindcă lupta se va termina într-una din aceste zile și atunci va veni o mare biruință.

Același lucru se întâmplă astăzi: vorbim Cuvântul peste bolnavi (fratele Branham pocnește din degete) și Îl vedem cum vindecă și face celelalte lucruri pe care le-a vestit Cuvântul lui Dumnezeu prin buze omenești: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* (Marcu 11.23). Isus a spus aceasta, iar noi credem și ne ținem de El.

Și Moise a făcut aceasta, iar Dumnezeu i-a dovedit că era cu el.

Dacă un om nu este centrat pe Hristos, s-ar părea că viața creștină are multe dezamăgiri, dar și dezamăgirile fac parte din voia divină a lui Dumnezeu pentru noi. S-ar părea că nu este așa, însă acesta este felul lui Dumnezeu de a face lucrurile: ne lasă să ne confruntăm cu râul învolburat ca să vadă ce vom face.

Moise a condus poporul Israel exact cum fusese însărcinat. Dar iată că oștirea lui Faraon venea în spatele lor, iar nisipul se cutremura din pricina sutelor de mii de soldați înarmați care îi urmăreau. Erau două milioane de evrei neajutorați, bărbați, femei, bătrâni și copii, iar în fața lor stătea Marea Roșie. Se părea că nu mai era nici o scăpare, dar Moise văzuse o zi „V” atunci când se rugase, așa că a început să strige spre Domnul.

Și Domnul i-a zis: „De ce Mă strigi? Te-am însărcinat să faci aceasta, așa că vorbește poporului să împlinească porunca pe care le-am dat-o!” Amin. „Nu striga spre Mine! Ți-am poruncit să scoți poporul de acolo. Vorbește-le să meargă înainte, iar tu stai la datorie!” Amin.

Ce curaj trebuia să aibă persoana bolnavă! Ce curaj trebuia să aibă cel decăzut! Ridică-te și pornește înainte! Tu stai la datorie, fiindcă este treaba lui Dumnezeu să despice marea. Tu vorbește și pășește înainte! Aceasta este tot ce trebuie să faci.

O, ce zi „V” era pentru Moise și poporul care a ascultat glasul prorocului lor și au mers mai departe! Moise le-a zis: „Ați văzut zece minuni și încă vă mai îndoțiți?”, și a pornit spre mare cu toiagul în mână. Dumnezeu a trimis peste noapte un vânt care a suflat peste mare, iar apele s-au dat într-o parte și-n alta, și ei au trecut dincolo pe pământ uscat. O zi „V”.

Priviți! Așa cum scrie și în textul nostru, *„ei cântau cântarea lui Moise pe marea de sticlă amestecată cu foc.”* Vedeți? Ei cântau.

Când au ajuns la malul celălalt, Moise nu știa ce să facă pentru că în spatele lor venea armata faraonului, încercând să imite lucrurile pe care le făcea el. Comparație firească. Și ce s-a întâmplat? Marea s-a adunat înapoi și i-a înecat pe toți acei egipteni.

Atunci Miriam a luat o tamburină și a început să bată din ea acolo pe țărm, iar fiicele lui Israel au urmat-o dansând, strigând și bătând din tamburine, în timp ce Moise cânta în Duhul. Dacă aceea nu era o adunare de modă veche a Duhului Sfânt, nu știu ce era.

.....

„...pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.” (Exod 14.13). Amin. Ce zi! Totul este sfârșit.

Într-o zi va veni o zi „V” și pentru creștin. Așa este.

Și Iosua a avut o zi „V”, acolo la râu; el a avut o zi „V” la Ierihon. Cu siguranță. Când a trecut râul a avut o zi „V”. Probabil era în luna aprilie când se topeau zăpezile și râul Iordan era umflat.

Fără îndoială că vrăjmașul ar fi zis: „Ce mai General este Dumnezeu, nu-i așa? Și-a trimis oștirea să treacă Iordanul chiar în timpul primăverii, când râul este umflat.”

Dumnezeu lasă să vină dezamăgirile ca să-Și arate biruința. O, dacă am putea vedea aceasta! Voi sunteți tentați să vedeți numai lucrurile care vă împovărează și vă necăjesc, dar ele sunt încercări, sunt lucruri care vă țin centrați în Cuvântul lui Dumnezeu. Rostiți Cuvântul lui Dumnezeu și mergeți mai departe! Asta-i tot ce trebuie să faceți.

Uneori, ajungem într-un timp când zicem: „Dumnezeule, nu știu ce să fac...” Spune: „Doamne, eu cred!”, și du-te mai departe, fiindcă Dumnezeu va deschide marea. Tu du-te numai înainte. Înțelegeți?

Deci Iosua s-a rugat, iar Dumnezeu i-a spus ce se va întâmpla. Astfel, a avut ziua „V”, ziua biruinței. Ce a făcut după ce a avut biruință asupra râului și a trecut pe partea cealaltă? A pus Chivotul...

Cuvântul era în Chivot și El a fost pus în față, apoi au urmat cântăreții și ceilalți. Dar Chivotul a fost pus în față.

Când Israel a mers la luptă, cântăreții au mers în față sunând din trâmbițe, apoi a urmat Chivotul și restul oștirii.

Observați! Iosua a pus pe primul loc Cuvântul și a trecut, iar Dumnezeu i-a zis: „Voi fi cu tine, așa cum am fost și cu Moise. Nu te voi lăsa singur, ci voi fi cu tine și nimeni nu va putea sta înaintea ta, în toate zilele vieții tale. Nu te teme de ceea ce va veni, pentru că eu voi fi chiar acolo!”

Cum ar fi putut Iosua să nu pună Cuvântul pe primul loc, când avea o asemenea făgăduință? Amin. Aceasta este. Dacă ești însărcinat de Dumnezeu, vei pune pe primul loc Cuvântul, iar aceasta va aduce o zi „V”. Trebuie s-o aducă! Asta-i tot.

Și ce s-a întâmplat când a pus Chivotul cu Cuvântul în față? Râul s-a despica și au putut trece dincolo.

Dar ce au găsit când au trecut dincolo? Ziduri, pentru că toți se temeau de ei. Dar într-o zi, s-a întâlnit cu Căpetenia oștirii și a avut încă o zi „V”, fiindcă El i-a spus ce trebuia să facă și astfel zidurile Ierihonului s-au prăbușit. Cum?

Omul firesc, care privește prin acești ochelari, ar fi spus: „Ne-ai adus până aici și uite ce împotrivire este! Ei sunt înarmați cu prăștii, sulite, arcuri și tot felul de alte arme!”, dar vedeți, Iosua l-a pus mai întâi pe Dumnezeu. Nu contează cum ajungi acolo, fiindcă aceasta depinde de Dumnezeu. Tu urmează Cuvântul și du-te înainte!

El i-a spus: „Înconjurați cetatea timp de șapte zile, iar în a șaptea zi, înconjurați-o de șapte ori. Și ultima dată, sunați din trâmbițe.” Când Dumnezeu înlătură firescul și duhovnicescul îi ia locul, zidurile se prăbușesc. Astfel, ei au mers mai departe și au luat cetatea. Da, domnilor. Iosua a avut atunci o zi „V”.

Avraam a avut și el o zi „V”, după ce a așteptat atât de mult acel copil. Dumnezeu a testat dragostea și credințioșia părintelui Avraam, a cărei sămânță împărătească suntem dacă Îl credem pe Dumnezeu.

Deci când a fost ziua „V” pentru Avraam? Când a părăsit țara Șinear? Nu. Atunci a trecut Eufratul, dar nu a fost ziua „V” deși era o zi bună. Ziua „V” a fost atunci când s-a dus sus pe munte, în locul pe care l-a numit „IeHoVaH Jireh” și Dumnezeu i-a dat testul final. Atunci El i-a zis: *„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”* (Geneza 22.2). Vedeți? „Distruge tot! Distruge chiar dovada! Ai o sută cincisprezece ani și douăzeci și cinci de ani ai așteptat nașterea acestui copil. Acum că îl ai, vreau să-l iei, să-l duci sus pe munte și să-l omori, ca să te fac tatăl multor popoare.” Oh, Doamne! Da.

Avraam nu s-a clătinat și nu a tremurat la auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, ci a zis: „Da, Doamne, sunt aici!” Apoi, pe deplin ascultător, a luat lemnele și l-a dus pe Isaac sus pe munte. De ce? Pentru că a pus porunca lui Dumnezeu mai presus de orice. Cum putea fi tatăl multor neamuri dacă avea peste o sută de ani și își omora singurul fiu? El știa că Dumnezeu era în stare să i-l dea înapoi ca pe unul înviat din morți.

Prieteni, Dumnezeul care ne-a ridicat din lucrurile lumii și din stricăciunea de pe acest pământ, nu ne poate da și Viața veșnică într-o Țară unde nu este moarte? Vedeți? Noi privim la încercările acestea mici și credem că sunt ceva, dar ele nu sunt nimic altceva decât timpuri de încercare. Ați văzut? Dumnezeu l-a încercat pe Avraam, dar el a trăit ziua „V” numai atunci când a ajuns în supunere totală față de Cuvânt.

Astăzi ei spun: „Știm! Am auzit un predicator care a citit din Fapte 2.38, dar ceva a lăsat deoparte. El a zis: „Și Petru a spus că trebuiau să fie botezați, apoi au primit Duhul Sfânt,” dar restul nu a citit. De ce? Pentru că organizațiile combat chiar lucrul cel mai important. De ce? Ce îi face să sară peste aceste lucruri?

Dacă Biblia spune ceva, trebuie citit așa cum scrie; trebuie să spui la fel cum spune Biblia. Aceasta este dovada că ești focalizat pe ceea ce spune Cuvântul.

Avraam era focalizat corect, pentru că Dumnezeu i-a zis: „*Voi face din tine tatăl multor popoare.*” Aceasta s-a întâmplat când el avea șaptezeci și cinci de ani și Sara șaiszeci și cinci. El l-a crezut pe Dumnezeu. Cum a dovedit-o? Prin faptul că s-a focalizat pe „Așa vorbește Domnul.” Da, domnilor. El a mers înainte cu ceea ce i-a zis „Așa vorbește Domnul.” Zi după zi și an după an, Avraam a mers mai departe mărturisind: „Orice este contrar cu Aceasta, nu este corect. Trebuie să fie așa cum a spus Dumnezeu!”

Îmi imaginez că mulți dintre vrăjmașii lui îi dădeau târcoale și îi spuneau: „Câți copii ai, tatăl multor popoare?”

„Ce importanță are aceasta? Eu sunt părintele popoarelor și asta-i tot.”

„De unde știi?”

„Așa a spus Dumnezeu și asta-i tot. Este tot ce pot spune.”

Astfel, Avraam a mers mai departe, mai credincios și mai încercat. Nu uitați că Dumnezeu te socotește vrednic când te trece printr-o încercare. Nu încerca să fentezi ca să obții biruința! Când ai o încercare sau un test, aceasta arată că ai primit trecere înaintea lui Dumnezeu și El crede că vei rezista aceluia test. Să nu uitați că același lucru l-a făcut și cu Iov.

Satan a zis: „Da, l-am văzut pe Iov, dar el nu este ceea ce pare...”

Dar Dumnezeu l-a contrazis: „El este un slujitor cum nu este altul pe pământ. Nu

este nimeni ca Iov. El este un om desăvârșit, este mândria și bucuria mea.”

„Desigur,” a zis Satana, „pentru că primește tot ce cere. Ia lasă-mă să-l încerc și vei vedea că Te va blestema în față.”

Și Dumnezeu a spus: „Bine, îl las pe mâinile tale, dar să nu te atingi de viața lui.” Ați văzut? Dumnezeu avea încredere în Iov. Amin.

Când se pare că totul o ia greșit, Dumnezeu îți trimite o încercare. El are încredere în tine și nu trebuie să te dădăcească, pentru că nu ești o plantă de seră, un hibrid, ci ești un creștin adevărat. Dumnezeu te trece printr-un test ca să vadă ce vei face în situația aceea. Amin. Nu-i de mirare că Biblia spune: *„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, fiindcă pentru voi sunt mai prețioase decât aurul.”* (Iacov 1.2).

Cu toate acestea, adesea noi murmurăm și comentăm... Ei bine, aceasta este ceva ce Dumnezeu ți-a dat ca să biruiești. El știe că o vei face și are încredere în tine.

Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a spus Satanei fără nici o îndoială: „Îți voi dovedi că mă iubește și că crede făgăduința pe care i-am dat-o când i-am vorbit.”

Și așa a fost. Avraam și-a luat fiul și l-a dus pe vârful muntelui, întocmai cum i-a spus Dumnezeu când i-a vorbit.

Micul Isaac a devenit bănuitor, așa că i-a zis tatălui său:

„Tată...”

„Da, fiule.”

„Aici sunt lemnele și aici este altarul, dar unde este jertfa? Ce se întâmplă, nu cumva am uitat ceva?”

Nu contează dacă crezi că ai uitat ceva; că ai uitat de părtășia cu celelalte lucruri, că trebuie să participi la o partidă de cărți, că trebuie să bei ceva, fiindcă nu poți să te lași, tu n-ai uitat nimic, așa că du-te înainte în ascultare de Cuvânt. Asta-i tot. Supune-te Cuvântului! Asta-i tot ce trebuie să faci: să te supui Cuvântului.

El a zis: „Dumnezeule, când voi ajunge în vârful muntelui, va trebui să fac ceva și voi face.”

Astfel, când a ajuns sus, a legat mâinile copilului și l-a pus pe altar, iar micul Isaac nu s-a împotrivit deloc, ci s-a supus. Vedeți, un tip spre Hristos. Dar când a scos cuțitul din teacă și a dat capul băiatului pe spate ca să-i ia viața, aceea a fost pentru Avraam ziua „V”, ziua în care i-a fost testată limita credinței prin însuși fiul său.

Dacă ești duhovnicesc, du acest test în ziua când Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu, pe care L-a iubit, aceea fiind ziua „V”. Atât de mult a iubit Dumnezeu rasa căzută a lui Adam. Vom ajunge acolo imediat.

Observați! Pentru Avraam, ziua „V” a fost pe muntele unde Domnul i-a pus la dispoziție o altă jertfă în locul fiului său. Aceea a fost ziua în care Avraam și-a dovedit, fără nici o umbră de îndoială, credințioșia față de Dumnezeu. El și-a dovedit credința în Dumnezeu, prin faptul că a spus: „Am primit acest fiu la vârsta de o sută de ani, pentru că am crezut făgăduința, iar El mi-a spus că sunt tatăl popoarelor. Dacă acum îmi cere viața lui, știu că El este în stare să-l ridice din morți.” O, Doamne! Aceasta ar trebui să-l facă pe un prezbiterian să strige, nu-i așa? „El mi-a dat făgăduința și mi-a dovedit că își ține Cuvântul. Amin.”

De unde ne-a scos El? Din ce încurcătură am ieșit? Unde sunt gândurile voastre în dimineața aceasta? Ne-a dovedit El că este printre noi? Fără îndoială. Amin. Ziua noastră „Z” este sigură. Trebuie să o avem, pentru că El a dovedit-o.

Avraam poate spune: „El mi-a dovedit-o și mie. Nu aveam copii. Eu eram deja bătrân și steril, iar pântecul soției mele era mort. Ea avea șaiszeci și cinci de ani, iar eu șaptezeci și cinci, dar Dumnezeu mi-a spus: „Vei avea un copil de la ea,” și asta a fost tot. Eu am crezut.”

Dumnezeu i-a dat douăzeci și cinci de ani de încercare, dar aceasta nu a însemnat nimic pentru Avraam, fiindcă pe măsură ce trecea timpul, se întărea tot mai mult în credință și îl lăuda pe Dumnezeu. Fără îndoială că Dumnezeu a privit în jos și a zis: „Ce slujitor!”, iar Satan l-a răspuns:

„Da, sigur...”

„Am să-ți dovedesc că Mă iubește, iar pentru aceasta, îl voi aduce sus pe munte și îi voi cere să distrugă chiar dovada.”

Și Avraam s-a dus sus pe munte să facă aceasta. Așa este. Dar când a fost gata să ia viața fiului său, Duhul Sfânt l-a apucat de mână și i-a zis: „Avraame, lasă mâna jos, fiindcă știi că Mă iubești.” Amin.

Acest fel de persoană aș vrea să fiu, să-L iubesc pe Dumnezeu indiferent ce se întâmplă. „Lasă mâna jos!” El îți dă o încercare care este împotriva propriei tale gândiri, dar cât timp Cuvântul spune așa, fă-o. Înțelegeți?

„Lasă mâna jos! Știi că Mă iubești pentru că nu ți-ai cruțat propriul fiu pentru Mine. Pentru că ai făcut aceasta, Eu te voi binecuvânta, iar sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor.” (Geneza 22 – parafrizare).

Puțin mai târziu vom ajunge și la „sămânța lui Avraam.” În ordine.

Când Avraam a auzit Cuvântul adevărat, a pus deoparte toate îndoielile. Vedeți? Când a văzut că Dumnezeu și-a adeverit Cuvântul, îndoielile l-au părăsit și dragostea și-a ocupat locul. „Știu că Mă iubești. Tu nu te-ai îndoit nici o clipă de Mine, și M-ai crezut indiferent cât de mult a trebuit să aștepti. Apoi ți-am cerut să distrugi chiar dovada pe care ți-am dat-o. Eu ți-am dat o dovadă, apoi ți-am cerut s-o distrugi; iar tu M-ai iubit atât de mult, încât ai ales să ții Cuvântul Meu, indiferent de împrejurări.” Amin. Acea a fost o zi „V” pentru Dumnezeu. Ați înțeles?

Și Iacov a avut o zi „V”. El se temea să meargă la fratele său pentru că făcuse ceva rău, totuși Duhul Sfânt l-a avertizat în inima lui și i-a zis: „Întoarce-te în țara ta. Tu ai făcut ceva rău acolo, așa că te trimit înapoi.”

De aceea este diavolul după noi, înțelegeți? De aceea este diavolul după Biserica Mireasă, pentru că se apropie ziua „V”. Așa este. Și cu cât este mai aproape, vrăjmașul devine mai rău. Biblia spune: „Vai de tine, pământule, fiindcă în zilele din urmă diavolul răcnește ca un leu și caută să apuce pe cine poate. Vai de ei, din ricina prigoanelor și a celorlalte lucruri care vor veni!” (parafrizare). Țineți-vă tare și nu vă clătinați! Stați pe Cuvânt, pentru că așa a spus Dumnezeu și asta-i tot.

Iacov tânjea în inima lui să meargă acasă, dar se părea că totul mergea rău. El era călăuzit de Duhul Sfânt și îi făcuse o promisiune lui Dumnezeu, așa că trebuia să meargă la Betel ca să plătească acele zeciuiele. Pe drum, a aflat că Esau, fratele lui care îl dușmănea, era peste râu și îl aștepta cu o oștire. Și cu toate că era binecuvântat de Dumnezeu, Iacov era totuși un laș. Dumnezeu îi făgăduise că îl va binecuvânta și avea și dreptul de întâi născut. Amin.

Ce tip pentru Biserica botezată cu Duhul Sfânt, care are făgăduința că Dumnezeu va adeveri ceea ce a făgăduit, fiindcă prin dreptul de întâi născut, ea devine o parte a Cuvântului.

Și Iacov avea dreptul de întâi născut. Amin. El poseda acest drept, pentru că fratelui său nu-i păsase de el și i-l vânduse pentru un blid de mâncare.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că îl avem și noi. Da. Îl avem. Ce ne pasă nouă de uniunea bisericilor, de Organizația Națiunilor Unite și de toate aceste lucruri, cât timp avem dreptul de întâi născut?

Bisericile de astăzi trebuie să facă ceea ce a făcut Iacov: să se roage până primesc ziua „V”. Desigur, Iacov a avut parte și de luptă. El s-a luptat toată noaptea cu Domnul și l-a zis: „Nu te voi lăsa să pleci până nu voi obține această biruință.” Și pe când s-au ivit zorile a avut ziua „V”, iar de atunci nu a mai umblat la fel. Pe de-o parte, el era un membru puternic și plin de teamă al bisericii, dar pe de altă parte era un prinț care șchiopăta. Totuși, a avut destul de mult curaj încât să lupte cu o armată întreagă. Esau i-a zis: „Îți voi da o oștire.”, dar Iacov i-a răspuns: „Nu am nevoie.” Vedeți? El a avut o zi „V”.

Nici noi nu avem nevoie de organizațiile lor și nici de lucrurile lor din această lume. Nu vrem să fim asemenea lumii, pentru că am avut ziua „V”, după ce ne-am luptat o noapte.

O, îmi amintesc lupta pe care a trebuit s-o port când a trebuit să mor față de mine! Dar a venit ziua „V” când am biruit și Cuvântul lui Dumnezeu a devenit Îndreptarul meu. Biserica baptistă nu a fost pentru mine nimic mai mult decât o altă organizație. Așa este. Dar am avut o zi „V”, deși doctor Davis mi-a zis: „Vei deveni un holly-roller.”

Eu am mers la Green's Mill și am stat în rugăciune toată noaptea, până când a venit Îngerul Domnului în acea Lumină. De ce? Pentru că încercam să scap chiar de ceea ce îmi dăduse Dumnezeu ca să pot lupta, și aceasta pentru că oamenii îmi spusese că era de la diavolul. Dar a venit El, mi-a explicat totul, făcând referire la Scriptură, și mi-a zis: „Nu au spus ei același lucru și despre Fiul lui Dumnezeu?” Și astfel am avut o zi a biruinței, o zi „V”, și de atunci toate acele lucruri nu au mai

Însemnat nimic pentru mine așa că am pornit pe câmpul Evangheliei, din toată lumea.

Vedeți, Iacov a avut acea zi „V” după ce s-a luptat toată noaptea. Da, când s-au ivit zorile, a avut o zi „V”.

O, toate aceste biruințe mari! Vorbesc despre ele și parcă nu-mi vine să mă mai opresc. Toate aceste biruințe au fost în ordine și noi le apreciem. Au fost biruințe mari în bătăliile spirituale care s-au dat, dar vedeți voi, ele nu dăinuiesc, sunt temporare.

Nu demult, am fost în război cu Japonia. Îmi amintesc că în orașul nostru se vindeau niște jucării mici, ca niște păpuși, iar pe ele scria: „Made in Japan.” Și niște Rickys, știți voi, niște delicvenți, au intrat în magazinul de zece cenți și le-au spart, ca să facă pe deștepții. Spuneau că în felul acesta își arătau devotamentul față de națiune.

Dar cu Dumnezeu, Căruia Îi râd în față, cum rămâne? Dacă pentru ei a fost atât de simplu să intre într-un magazin de zece cenți și să devasteze totul pentru că vindeau jucării făcute în Japonia, cu care eram în război, cum rămâne cu oștirea lui Dumnezeu, ce face ea cu fumatul și băutura, cu furtul, minciuna și toate celelalte lucruri? Ați văzut? Ei vor să fie loiali, dar noi suntem loiali? Lor nici nu le pasă dacă sunt duși la închisoare fiindcă fac aceste lucruri pentru că vor să fie loiali unei țări, unui steag. Dar noi suntem suficient de loiali? Uneori, creștinul se teme să vorbească. Vedeți? Acesta este motivul pentru care ne trebuie mai multe zile „V”, în care putem fi luați sub controlul Duhului. Lăsați-L pe Dumnezeu să vă ia sub controlul Său, prin puterea și dragostea Sa!

Toate aceste mari biruințe au fost temporare. Astfel, după ce Moise a eliberat Israelul din Egipt, peste ani a ajuns din nou în robie. Tot timpul au fost înăuntru și afară, înăuntru și afară, iar eroii au luptat, au obținut biruința și au murit. Acest lucru se întâmplă încă în luptele care se dau firește, dar se întâmplă și

duhovnicește. Eroii luptă și mor. Aș putea vorbi puțin și despre aceasta, pentru că am aici notițe despre Daniel, tinerii evrei și alții care au obținut biruințe mari. Întotdeauna se ajunge la un final, fiindcă vine moartea și îi ia, lucrurile mergând mai departe tot așa: luptă, biruință și moarte; luptă biruință și moarte.

Dar să știți că omul nu a fost făcut să moară, ci ca să trăiască. Dar indiferent câte realizări a avut, el a murit de fiecare dată și s-a dus în pământ, aceasta fiind tot. I-au făcut o piatră funerară și acesta a fost sfârșitul, fiindcă a fost înghițit de moarte. Mormântul multora dintre marii bărbați ai Bibliei este cunoscut, cu excepția câtorva: a lui Moise, Iosua și a marilor profeți. Moartea i-a înghițit și i-a luat. Vedeți? Dar într-o zi, a venit jos marele Războinic și a avut loc o mare bătălie. Acesta era Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Și după ce a luptat împotriva oricărui vrăjmaș care a existat, și a biruit, a venit dimineața de Paști, ziua „V”.

Primul lucru cu care a trebuit să lupte când a venit aici, a fost că se născuse cu un renume rău printre oameni: era considerat un copil nelegitim. El a trebuit să lupte cu aceasta, pentru că se spunea: „Maria L-a avut fără să fie căsătorită cu Iosif.” Totuși, în inima Lui, El știa că era Fiul lui Dumnezeu. Vedeți?

Apoi a venit ziua când a primit Duhul Sfânt, după care a fost dus de Satan pe un munte, de unde l-a arătat toate împărățiile lumii și l-a zis: „Am să te fac împărat. Dacă zici că ești Fiul lui Dumnezeu și ai putere, am să te fac conducător peste toate popoarele...” adică exact ceea ce încearcă să fie antihristul astăzi. Dar El a luptat pentru că aștepta ziua „V”.

Vedeți, a venit ziua când a fost provocat prin Cuvânt: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini*, fiindcă ești flămând. Dacă ești Fiul lui Dumnezeu poți face aceasta.” Așa este. Putea s-o facă, dar trebuia să aibă o zi „V”, o zi în care a câștigat biruința asupra ispitei. Vedeți?

Satan l-a zis: „Poate ești o Persoană mare, și acum poți arăta cine ești.”, după care l-a dus pe acoperișul Templului și l-a zis: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te*

jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră.” Vedeți ce teolog bun este Satan?

Dar El i-a răspuns cu Cuvântul: *„Înapoia Mea, Satană!”* Era o zi „V”. El a avut toate zilele „V”.

Într-o zi a ajuns în prezența soacrei lui Petru, care era cuprinsă de febră, așa că o scuturau frigurile. Dar El S-a dus, i-a atins mâna și frigurile au părăsit-o imediat, pentru că boala nu putea sta în prezența Lui. Cu siguranță nu!

Apoi a ajuns în prezența unei morți în familie. Este vorba de Lazăr, care era prieten cu El. Lazăr murise și era deja îngropat de patru zile, iar noi știm că trupul începe să putrezească după trei zile, adică după șaptezeci și două de ore. Astfel, acolo a avut loc o confruntare între Viață și moarte. De-o parte era Viața, și de partea cealaltă era moartea care îl luase pe prietenul Său. Dar El S-a dus lângă mormânt, și-a ridicat umerii micuți și a zis: „Lazăre, ieși afară!” O, Doamne! Când a rostit acele cuvinte, care erau Cuvântul lui Dumnezeu, Viața a țâșnit din nou afară și a adus victima morții înapoi de unde a luat-o. Sigur că da. El a biruit. Așa este.

El a luptat cu boala, cu ispita și orice altceva, aducând o zi „V”. Exact așa este.

A fost o vreme când întreaga lume era în valea umbrei morții. Fiecare om, fiecare profet, toți acei mari eroi trimiși de Dumnezeu, zăceau acolo: Avraam, Isaac, Iacov, Iosif și toți ceilalți zăceau în mormânt, fără nici o altă dovadă decât că „Cuvântul lui Dumnezeu spune așa... Dumnezeu a spus așa...”

Priviți-l pe Iov care s-a luptat din greu. Soția lui, chiar perechea lui a zis: „Chiar și suflarea lui îmi este nesuferită,” și așa mai departe. Ce timp a avut acel om! Ce ispite! Chiar și prietenii l-au acuzat, dar Iov știa că a stat numai pe Cuvânt.

Nevasta lui i-a zis: „Arăți îngrozitor! De ce nu Îl blestemi pe Dumnezeu și să mori?“, dar el i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună.” Oh, ce erou! Chiar și Isus a făcut referire la el când a zis: „*Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov...*” (Iacov 5.11).

Iov a fost coborât acolo jos; Avraam a fost coborât acolo jos, da, domnilor, și la fel Isaac și Iacov.

Înainte de a muri, Iosif a zis: „Să nu mă îngropați în Egipt, ci puneți-mă împreună cu părinții mei. Îngropați-mă acolo unde au îngropat Cuvântul, pe câmpul unde au fost îngropați și ei.”

Același lucru este și în mine, și vreau să fiu îngropat în Numele lui Isus Hristos, pentru că Dumnezeu îi va învia pe cei ce sunt în Hristos.

Așa au trecut acei eroi. Ei au căzut pe câmpul de luptă, au avut biruință asupra vrăjmașului și au ajuns la ziua „V”.

Odată, Iosua a oprit soarele cu un cuvânt. Și soarele nu a apus timp de aproape douăzeci și patru de ore; iar Biblia spune că „*N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om,*” și să oprească soarele pe loc. (Iosua 10.14).

Vedeți, ei au pus vrăjmașul pe fugă. Prin faptul că soarele s-a oprit, au putut să-l urmărească și să-l doboare. Aceasta era însărcinarea lui. Iosua știa că dacă vine noaptea, vrăjmașul va avea timp să se reorganizeze și atunci putea să piardă dintre oamenii săi. Astfel, el a zis: „Am nevoie de timp. Mai am nevoie de ziuă, așa că, oprește-te, soare!” Amin. O, Dumnezeule! Și iată că soarele a ascultat porunca unui om și s-a oprit pe loc timp de aproape douăzeci și patru de ore, până când Israel i-a biruit pe toți vrăjmașii săi. Nu le-a dat timp să se reorganizeze, ci a continuat lupta. Dar cu toate acestea, până la urmă și Iosua a coborât în țărâna

pământului.

Apoi a venit marele Prinț, Hristos, pe care L-a văzut Daniel. Dacă am avea mai mult timp, am putea să ne referim și la acest profet. Dar și Daniel a ajuns în țărâna pământului, pentru că Domnul i-a zis: „Du-te și odihnește-te în țărână și tu, Daniele, căci într-o zi te vei ridica din nou.”

Făgăduința aceasta a fost dată tuturor acestor eroi, până când, în final a venit ceasul crucial când trebuia plătit prețul. Și atunci a venit pe pământ Isus, iar El a biruit orice boală, a biruit totul; a biruit moartea, care n-a mai putut sta în prezența Sa. El n-a predicat la nici o înmormântare. Nu, domnilor. Când a venit văduva din Nain cu fiul ei mort, El S-a oprit și l-a ridicat, dovedind că avea putere asupra morții. Da, domnilor. Dar mai rămăseseră doi vrăjmași: mormântul și iadul.

În ziua când a murit, chiar și soarele a încetat să mai strălucească, pământul s-a cutremurat nervos și pietrele s-au rostogolit de pe înălțimi, iar El S-a dus în iad. Și ce a făcut? A biruit moartea și iadul, iar în dimineața de Paști, a biruit mormântul. Amin.

Vorbim de o zi completă, de o adevărată zi „V”. El i-a scos afară! Nu numai că a biruit tot, dar atunci când a ieșit afară din mormânt, a luat cu Sine și captivii care fuseseră acolo. Biblia spune că El „a luat robia roabă.” El a ieșit din mormânt însoțit de toți acei eroi. A fost un timp cu adevărat măreț în ziua când ei au intrat în Împărăția lui Dumnezeu. El i-a scos afară pe sfinții captivi: pe Avraam, pe Isaac, pe Iov și pe toți ceilalți. I-a scos din mormânt împreună cu El. El a capturat moartea, a capturat iadul, a capturat mormântul, a capturat tot, apoi S-a ridicat însoțit de cei sfinți.

Acum S-a suit la cer și a dat daruri oamenilor. El a pus în mâinile lor Sabia Cuvântului ca să biruiască. Ce să biruiască? Boala, păcatul, superstițiile și răul, astfel ca fiecare făptură să conștientizeze că „...pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi.” (Ioan 14.19).

Noi trebuie să luptăm pentru credință. Haideți să luptăm și să desăvârșim biruința noastră, fiindcă este sigură și completă. Trebuie să fie, fiindcă avem cele dintâi roade ale ei. În inimile noastre purtăm deja dovada, fiindcă avem în urma noastră prima luptă. Noi am fost în stare să biruim prin credința în Isus Hristos și am avut o zi „V”.

Îmi amintesc timpul când mergeam prin biserici și doream să ajung să dau mâna cu predicatorul, dar la un moment dat mi-am zis: „Vreau mai mult decât atât.” Astfel, în noaptea aceea m-am dus în garaj, m-am rugat și am zis: „Dumnezeule, nu pot merge mai departe așa. Omoară-mă sau scapă-mă!” Eram într-o clădire veche și stăteam în genunchi pe un sac cu iarbă. Mi-am ridicat mâinile și am spus: „Dumnezeule, eu nu știu cum să-Ți vorbesc...” Mai întâi am vrut să-I scriu o scrisoare și să-L rog să mă ierte, fiindcă doream mult să fiu iertat, dar nu știam cum să mă rog.

Îmi amintesc ziua când doctorul nu mi-a mai dat nici o șansă să trăiesc, iar când inima mea bătea de numai șaptesprezece ori pe minut, a zis: „Va muri!” El a tras perdeaua și a vorbit cu tata, dar eu i-am auzit. Atunci am văzut un „J” mare în jurul meu și am auzit-o pe asistentă spunând printre lacrimi: „Nu-i decât un copil și uite cum se duce.” Anestezicul făcut îmi slăbise atât de tare inima încât bătea doar de șaptesprezece ori pe minut. Atunci l-am promis Domnului că dacă voi scăpa, Îl voi sluji, iar când am ajuns acasă, a trebuit să-l dovedesc că Îl iubesc. Astfel, m-am dus pe terenul acela și am spus: „Eu nu știu să mă rog...” Apoi a apărut acea vedenie, așa că mi-am mușcat degetul și m-am gândit: „Poate... văd imagini... Am să-mi împrenez mâinile.” Și am zis: „Dragă Domnule, aș vrea să vorbesc cu Tine.” Am ascultat puțin dar n-am auzit nimic, așa că am spus: „Nu Te aud.” Apoi m-am gândit că poate nu mi-am împreunat corect mâinile, așa că mi-am schimbat poziția și am zis: „Dragă Domnule Isus Hristos, aș vrea să vorbesc cu Tine. Domule, n-ai vrea să vii să vorbești cu mine?” Mă gândeam că sigur nu am făcut ceva bine și de aceea nu-mi răspunde. Nu știam cum să procedez pentru că nu mă mai rugasem niciodată.

Apoi m-am gândit că am auzit din Scriptură că El a fost un Om și ca urmare înțelege ca un om, dar nu știam de ce nu mă aude.

Și diavolul mi-a zis: „Ai păcătuit și nu mai este har pentru tine. Ai fost atât de rău încât El nu te mai poate ierta.”

„Nu cred!” am răspuns eu. „Pur și simplu nu cred așa ceva. Sunt convins că El va vorbi cu mine.”

Apoi am spus: „Domnule, nu știu dacă am greșit cu ceva, poate nu mi-am împreunat corect mâinile, sau altceva, dar Te rog să mă ierți pentru aceasta, fiindcă aș vrea să vorbesc cu Tine. Sunt omul cel mai josnic din lume, am făcut toate acele lucruri rele și am fugit de Tine...” și am continuat să-l vorbesc.

Și deodată, în timp ce vorbeam, în cameră a apărut o Lumină micuță care s-a așezat pe perete formând o cruce de Lumină, iar acea Lumină a început să vorbească într-o limbă necunoscută. Nu mai auzisem niciodată o vorbire în limbi și nu citisem niciodată Biblia, așa că am căutat Iacov 5.14 în Geneza.

Am stat și am privit acea Lumină care îmi vorbea într-un fel de limbă, iar după un timp a plecat.

Atunci am zis: „Domnule, eu nu știu nimic despre viața creștină, iar dacă Tu ești Cel care mi-ai vorbit mai înainte, să știi că nu am înțeles limba Ta. Poate nu știi să vorbești pe limba mea, dar eu nu înțeleg limba Ta, însă hai să ne înțelegem ceva: dacă mai vii încă o dată, acesta va fi un semn între mine și Tine că m-ai iertat.”

Și s-a arătat din nou. Vorbim de o zi „V”? Eu am avut o zi „V”, o adevărată zi „V”. Vedeți? El S-a arătat din nou în același fel și vorbind la fel, așa că am avut o zi „V”. O, Doamne!

Și de atunci, după ce a pus Cuvântul în mâna mea, m-am luptat să câștig premiul și am navigat pe mări însângerate.

Noi toți ne-am luptat și am obținut multe biruințe, dar chiar acum vine o mare biruință, este chiar după colț. Ziua noastră „V” completă, va veni în curând, când Fiul lui Dumnezeu va deschide cerurile, va striga cu glasul unui Arhanghel și El va veni din nou. Atunci se vor deschide mormintele și îi vor da afară pe morții lor.

Cred că ați auzit înregistrarea cu vedenia pe care am avut-o când m-am dus acolo sus și i-am văzut pe acei oameni așa cum vă văd pe voi acum. Biblia este deschisă înaintea mea și Dumnezeu știe că vă spun adevărul. Ei erau tineri, toți erau tineri. Ați auzit vreo vedenie care să fi dat greș? Nu, domnilor. De curând, El m-a trimis la cineva și mi-a spus tot ce i s-a întâmplat. Voi știți despre ce vorbesc. Niciodată nu a dat greș.

Acesta este motivul pentru care în dimineața aceasta vă spun, vouă, acestui grup de creștini: țineți-vă de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu. Voi ați avut o biruință temporară, dar vine adevărata zi „V”, când Isus va veni din nou și atunci când trâmbița va răsună, cei morți în Hristos vor învia. Dacă nu aveți această nădejde în voi, nu lăsați să treacă această zi fără s-o aveți.

Nu demult am auzit o întâmplare pe care îmi place s-o repet. Cred că Billy Sunday a spus-o. Era vorba de un băiat care a săvârșit o crimă. Nu știu dacă ați auzit-o sau nu. A făcut o crimă și a fost trimis la închisoare. La judecată, jurații au spus: „Noi l-am găsit vinovat de crimă și cerem condamnarea la moarte.”

La rândul lui, judecătorul a spus: „Te condamn la moarte prin spânzurătoare. Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău.” După aceea, băiatul a fost dus înapoi în celulă, pentru a aștepta timpul când avea să fie executată sentința.

Prietenii lui au venit la judecător și i-au zis: „Domnule judecător, noi te-am ales judecătorul acestui oraș. Te rugăm să cruți viața acestui tânăr.”

De curând s-a întâmplat același lucru în Texas, cu un tânăr și o tânără cărora

Dumnezeu le-a cruțat viața. Ei urmau să fie executați în trei sau patru zile, cred că cei care ați fost cu mine acolo ați citit în ziare, apoi le-au fost cruțate viețile.

Deci și aceștia au pledat pentru viața prietenului lor. Mama băiatului s-a dus la ușa guvernatorului și a început să plângă acolo, iar paznicul de la ușă s-a dus la guvernator și i-a zis:

„Domnule, mama aceluia băiat este afară și ar dori să fie primită înăuntru.”

„Poftește-o,” a răspuns guvernatorul.

Și femeia s-a târât în umilință pe coate și pe genunchi în fața guvernatorului și i-a zis:

„Domnule, este singurul meu copil. Vă rog să nu-l omorâți pentru că este tot ce am. Cruțați-i viața pentru că nu a vrut să facă această faptă. Condamnați-l la închisoare pe viață, dar nu-l omorâți, domnule guvernator.”

Și guvernatorul i-a zis femeii: „Ei bine, mă voi duce să-l văd.” Când a ajuns la închisoare, un gardian i-a zis băiatului:

„Este cineva care vrea să te vadă.” Băiatul era cam arogant. Guvernatorul a intrat la el și i-a zis:

„Tinere, aș vrea să vorbesc puțin cu tine,” dar băiatul era tot mai arogant și nici nu s-a uitat spre guvernator.

„Băiete, eu te pot ajuta, dacă mă asculți,” a insistat guvernatorul, dar tânărul se

purta ca și cum nici nu îl auzea.

„Băiete...”

„Ieși afară de aici! Nu vreau să aud nimic din ceea ce vrei să-mi spui!”

„Fiule, dar...”

„Taci din gură! Nu vezi că sunt nervos? Nu vreau să aud nimic. Ieși afară din celula mea!”

Atunci guvernatorul a ieșit și ușile s-au închis.

Gardianul închisorii s-a apropiat atunci de tânăr și i-a zis:

„Ești cel mai prost om din câți am întâlnit.”

„Dar cine era obsedatul acela?” I-a întrebat băiatul.

„Cine era? Guvernatorul statului.”

„O, nu se poate! Nu se poate! Guvernatorul era singura persoană care mă putea ierta, iar eu l-am alungat. L-am dat afară din celulă și am refuzat să-l ascult.”

Și în timp ce pleca, guvernatorul a zis: „A făcut singur alegerea.”

La puțin timp după aceea, când i s-a tras masca pe figură și i s-a pus frânghia în jurul gâtului, tânărul a spus: „Când te gândești că guvernatorul statului a stat în celula mea și m-ar fi putut ierta dacă nu l-aș fi refuzat.”

De unde știm că în dimineața aceasta nu stă aici chiar marele Guvernator? Nu-L refuzați, dacă nu ați primit încă iertarea Lui! Nu uitați că nu doar Guvernatorul, ci însuși Împăratul, Cel ce vă poate ierta, stă lângă micuța celulă în care ați trăit atâta timp. Nu vreți să-L lăsați înăuntru, dacă nu ați făcut-o până acum și dacă nu v-ați predat Lui pe deplin?

Într-o zi, veți afla că pe calea aceasta umilă, pe care unii care nu știu despre ce vorbesc o consideră doar o prostie, a fost în dimineața aceasta, aici, chiar Guvernatorul. Dacă aveți nevoie de ajutor, dacă sunteți într-o celulă din care nu puteți ieși, Guvernatorul este aici. Guvernatorul lumii este drept și nu vă va lăsa închiși. El a venit, a semnat iertarea voastră și vrea să v-o dea în dimineața aceasta. Să nu Îl refuzați! Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

Dacă vrei o biruință adevărată, de ce nu vrei să-L lași pe Guvernator să-ți semneze iertarea, în dimineața aceasta, în timp ce stai cu capul plecat? El este gata să te scoată afară și să te elibereze din păcat, din boală sau din orice altceva. Acceptă-L în timp ce ne rugăm. Rugați-vă în felul vostru și vorbiți cu El.

Dacă ești bolnav, vorbește cu Guvernatorul; dacă ai păcătuit și ai făcut ce este rău, vorbește cu El, fiindcă El este Cel care are iertarea pentru tine.

Tată ceresc, Îți suntem recunoscători pentru tot. Eu Îți sunt îndatorat, pentru că n-a fost nici o posibilitate să pot plăti pentru păcatul meu, dar ai făcut-o Tu. Odată am fost în celulă, fiindcă am fost născut într-o celulă și n-am știut ce înseamnă libertatea, iar prețul eliberării era atât de mare încât nu am putut să-l plătesc. Dar mă bucur pentru că într-o zi m-ai vizitat în celulă și am putut recunoaște că ești Singurul care poate ierta. Atunci am înțeles că singura cale de a fi liber și de a avea o biruință completă era să accept iertarea pentru care ai semnat Tu. O, și

astăzi sunt atât de bucuros pentru că sunt liber!

Acum, merg din închisoare în închisoare, la cei care au probleme în căsnicie, la cei bolnavi și slăbiți, la cei care sunt păcătoși, la cei care au îndoieli și confuzii. Da, eu merg din celulă în celulă și le spun că Guvernatorul vine să ierte pe oricine vrea să fie liber.

Tată, Tu cunoști inimile celor ce sunt astăzi aici. Fie ca această zi să fie o zi „V” completă, să fie ziua când vor obține biruința. Îndură-Te, Tată.

Îngăduie ca fiecare bolnav din această clădire să fie vindecat și fă ca în această parte din spatele deșertului să fie un timp când vorbește Glasul lui Dumnezeu și aprinde credința. O, Dumnezeule, aici arde un foc mic, acea credință, acea nădejde mică, de aceea Te rog să îngădui ca Glasul lui Dumnezeu să vorbească în dimineața aceasta fiecărui întemnițat și să-i spună: „Am venit să te eliberez!”

Doamne, poate printre noi sunt persoane care nu Te cunosc ca Mântuitorul lor, de aceea Te rog să îngădui ca Glasul să le vorbească și lor, Glasul acelei credințe mici, astfel încât să spună: „Da, cred că acesta este Dumnezeu. Cred că El este tot ce spune că este.” Doamne, îndură-Te și fă ca acea credință mică să-i elibereze chiar acum.

Binecuvântează-i, Te rugăm. Binecuvântează-l pe fratele Isaacson. Noi îl iubim pe acest frate tânăr, pe soția și pe copiii lui. Binecuvântează și această biserică mică, Dumnezeule.

Ne bucurăm pentru că au un acoperiș deasupra capului lor, în locul acesta, și îți suntem recunoscători pentru că ești atât de bun cu ei. Ajută-i să rămână blânzi și smeriți în Prezența lui Dumnezeu.

Binecuvântează străinii de la poarta noastră și pe musafiri. Te rog să fii cu ei, iar dacă au nevoie, ajută-i să primească o biruință completă, ca să poată spune „Amin!” la fiecare Cuvânt spus de Dumnezeu. Îndură-Te, Doamne.

Binecuvântează-ne pe toți și eliberează-i pe cei bolnavi și suferinzi, astfel încât să-Ți aduni slavă din toate acestea.

Dumnezeule scump, fă ca după această zi să nu mai fim înspăimântați și să nu uităm că **aceste încercări și lucruri vin peste noi pentru că Dumnezeu ne iubește. Da, El ni le trimite pentru că are încredere în noi că avem credință și dragoste pentru El și că suntem în stare să biruim.** El veghează asupra noastră, de aceea tot ce trebuie să facem este să mergem înainte și să vorbim Cuvântul, pentru că atunci marea se va deschide și va veni ziua „V”. Îndură-Te, Doamne. Îngăduie ca aceasta să fie una din cele mai mari zile „V” din timpul nostru și binecuvântează-ne până ne vom întâlni din nou, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Aș vrea să vă mai spun ceva înainte de a pleca. Am o oră și jumătate de mers până la Tucson, dar vreau să vă mai spun ceva. M-am bucurat că am putut să stau aici și să simt credința pe care o aveți. Să nu vă lăsați niciodată de ea! Vegheați ca acest foc mic să ardă în continuu și nu uitați că Dumnezeu vorbește în mijlocul acestor focuri mici.

Frate Isaacson, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că ai venit până aici ca să ții acest grup împreună. Fie ca Dumnezeu să-ți dea putere ca să poți continua, frate.

În ce vă privește pe voi, care veniți să-l ascultați, fie ca Dumnezeu să vă dea puterea Sa divină și să vă țină.

Acum voi preda serviciul fratelui Isaacson, ca să facă încheierea, iar dacă printre noi este cineva care a înțeles importanța botezului în Numele lui Isus Hristos, în

locul botezului în titlurile „Tată, Fiu și Duh Sfânt,” păstorul nostru de aici este gata să-i facă acest botez.

Dacă cineva are vreo problemă pe inimă și vrea să ne rugăm pentru ea, el este gata s-o facă. Eu am găsit în acest frate un duh creștin blând și bun și sunt sigur că Dumnezeu ascultă rugăciunea lui.

În ținutul nostru trăia un bărbat care se numea Hay. Era un om mare, dar era blând și smerit. Unii credeau că este un țâcnit religios, dar când cineva era bolnav sau avea nevoie de rugăciune, nu mai era țâcnit deloc, pentru că toți îl chemau pe bătrânul Hay. Era un bărbat adevărat, un adevărat soldat.

Sus pe deal avea ferma un necredincios care era prieten cu tatăl meu. Deși mi-e rușine să spun, adevărul este adevăr: tata era un bețiv. Biblia este singura carte care deține adevărul, înțelegeți?

Noi avem o carte numită Istorie, și în ea scrie că George Washington nu a mințit niciodată; dar eu mă îndoiesc de aceasta. Da, domnilor. Eu nu cred aceasta pentru că Biblia spune că ne-am născut în păcat, am fost zămisliti în fărădelege și am venit în lume prin minciună. Acesta este motivul pentru care mă îndoiesc că această relatare istorică despre George Washington este adevărată, pentru că acolo se relatează numai partea bună a oamenilor. Dar Biblia le spune pe amândouă: și pe cea bună și pe cea rea. Biblia spune că Lot era un om bun deși trăia în Sodoma și că sufletul lui era chinat de păcatele și nelegiuirea din cetate. Totuși, acesta nu l-a oprit să trăiască cu fiicele lui și să aibă câte un copil cu ele. Vedeți, Biblia spune ambele părți, ceea ce înseamnă că și noi trebuie să spunem ambele variante.

Tatăl meu, care era un bețiv, umbla cu necredinciosul acela care râdea de bătrânul predicator și îi zicea: „Tata Hay,” pentru că avea numai câteva fire de păr pe cap. Odată, oamenii aveau nevoie de ploaie pentru că toate câmpurile erau pârjolate de secetă, așa că au venit la o biserică micuță, ca aceasta, numită Little Opossum

Kingdom, din Kentucky.

Bătrânul Hay era un predicator misionar și mergea la mai multe biserici călare pe bătrânul lui cal. Voi știți cum trăiau mai demult predicatorii misionari, care erau plătiți cu niște dovlecei uscați, cu untură sau ceva de felul acesta. Poate vă mai amintiți de predicatorii misionari din Est.

După încheierea predicii, bătrânul Hay a zis: „Dacă este cineva care vrea să ne rugăm pentru ploaie și ca Dumnezeu să cruțe recoltele noastre, să rămână aici cu mine.” Și a rămas întreaga biserică.

Atunci bătrânul a alergat afară, a dat jos șeaua de pe cal și a pus-o la adăpost, fiindcă știa că va ploua. Apoi a revenit și s-a pus în genunchi. O oră mai târziu, s-a auzit un zgomot, iar când s-au uitat, de după deal venea un nor negru. Asta a fost. Ați văzut?

Se spune că atunci când a venit vremea să moară necredinciosul care era prieten cu tata și care și-a bătut joc de bătrânul predicator, au trebuit să-l țină legat de pat pentru că se zbătea foarte tare, din cauză că se îmbolnăvisese de febră tifoidă. Probabil că mulți dintre voi nu știți ce este aceasta. O, este o boală groaznică! El s-a luptat cu diavolii ore întregi, timp de trei sau patru zile și îl striga pe tatăl meu: „Charlie! Charlie! Nu-i lăsa să mă ia! Nu-i lăsa să vină la mine! Nu-i vezi cum stau acolo cu lanțurile pregătite ca să mă lege? Nu-i lăsa să mă lege cu ele! O, nu!” A fost nevoie de patru sau cinci bărbați să-l țină imobilizat înainte de a muri. El i-a zis tatălui meu: „Charlie, în buzunarul de la haina de pe cuier este o sticlă cu Whisky. Du-te, ia-o și dă-o copiilor mei.” Nevasta lui, care era în bucătărie și pregătea cina, a început să plângă, iar tata a zis: „Nu pot face aceasta.” L-au ținut imobilizat în pat până când a murit luptându-se cu diavolii din el.

Când a venit vremea să moară și „tata Hay”, cel de care au râs oamenii, a vrut să doarmă. Toți copiii, nepoții, strănepoții și stră-strănepoții s-au adunat lângă patul lui, fiindcă avea aproape nouăzeci de ani.

La un moment dat, el a deschis ochii și a zis: „Ați crezut că am murit, așa-i? Ei bine, eu nu pot muri, pentru că am murit cu mulți ani în urmă. Acum mă duc să mă întâlnesc cu Domnul Isus. O, ce măreț! Copiii mei apropiați-vă de pat.” Și ținându-i de mână, a început să-i binecuvânteze de la cel mai mare până la cel mai mic, după care le-a zis băieților mai mari: „Ridicați-mă sus!” fiindcă era atât de slăbit încât nu-și putea ține capul sus. Altuia dintre băieți i-a zis: „Ține-mi mâinile în sus!” și el i-a ținut mâinile ridicate. Apoi a spus: „Fericită zi, fericită zi, când Isus mi-a spălat păcatele. El m-a învățat cum să veghez și cum să mă rog ca să trăiesc bucuros în fiecare zi.” Și-a plecat capul și dus a fost.

Toți va trebui să ajungem la acest sfârșit.

Mă bucur că puteți avea printre voi un om smerit în care puteți avea încredere. Să-l credeți, și Dumnezeu va face minuni printre voi și pentru voi.

Aș vrea să vă rog ceva, biserică. Rugați-vă pentru mine, fiindcă sunt fratele vostru. Eu nu sunt tot timpul cu voi, deși aș vrea aceasta, dar aveți înregistrările aici. Eu trebuie să merg pe câmpul mare de luptă, fiindcă acesta este doar un post în care așteptăm venirea Domnului. Rugați-vă pentru mine fiindcă am nevoie de rugăciunile voastre. Depind de ele tot timpul când mă lovesc de situații dificile, mai ales în străinătate, fiindcă acolo sunt vraci, vrăjitoare și tot felul de lucruri. Ei stau acolo și te provoacă, și atunci este bine să știi despre ce vorbești, fiindcă pot imita aproape orice a făcut Dumnezeu, la fel ca lane și lambre.

Atunci mă uit la ceas și zic: „Ce oră este acum? Undeva în spatele deșertului este un loc numit Sierra Vista, unde chiar acum se desfășoară adunarea de rugăciune, iar sus în munți este o pășune veche pe care niște frați se roagă pentru mine.” Apoi spun: „Satan, nu-mi poți face nimic pentru că sunt acoperit de rugăciuni! Eu vin în Numele Domnului Isus.”, și atunci se întâmplă ceva.

Deci, rugați-vă pentru mine, bine?” (Adunarea spune: „Amin!”). Vino aici, frate Isaacson.

Să știți că aș vrea să rămân cu fiecare dintre voi, să merg acasă cu fiecare dintre voi și să stau la masă cu voi, dar mi-ar lua foarte mult timp. Cred că fiecare dintre voi vă gândiți că aveți cea mai bună mâncare din lume, și sunt sigur că o aveți, dar nu pot face aceasta, cel puțin nu astăzi. Mă înțelegeți, nu-i așa? Sunt foarte presat de timp, dar aș vrea să mai vin aici și să am părtășie cu voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Dacă printre noi este cineva care nu s-a predat pe deplin lui Isus Hristos și vrea să vină aici lângă amvon, unde stau eu și fratele Isaacson, ca să ne rugăm pentru el, poate veni acum și va avea o biruință completă.

Este cineva care a alunecat de pe cale, s-a îndepărtat de Dumnezeu și nu mai are părtășie, ca doamna de aseară? O, cum se adună întunericul în jurul tău când te îndepărtezi de Dumnezeu! Ești pe un drum plin de noroi și ești gata să fii legat. Nu vrei să vii acum, dacă nu ai avut biruința pe care ar fi trebuit s-o ai? Vino, fiindcă aceasta va fi pentru tine o zi „V” față de toate lucrurile lumii.

Poate zici: „Frate Branham, am avut atât de multe încercări și am alergat dintr-un loc în altul.” Nu am spus tocmai acum că acesta este Dumnezeu care are încredere în tine? Așa-i că nu Îl vei dezamăgi? Poate ai căzut, poate ai făcut greșeli, dar nu-L dezamăgi, ci ridică-te sus, asemenea unui soldat adevărat, apucă Sabia și vino din nou în față, fiindcă noi ne vom bucura pentru tine. Cu siguranță.

Dacă nu este nimeni, va continua să vorbească cu voi fratele Isaacson.

Acum vă rog să mă scuzați, însă trebuie să mă întorc la Tucson; dar dacă va fi cu voia Domnului, voi mai veni la voi. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Să vă rugați pentru mine, bine? (Amin).

Să nu uitați că o biruință completă înseamnă să vă concentrați asupra lui Isus Hristos, care este Același ieri, azi și în veci. Într-o zi, El va veni din cer cu un strigăt,

cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, și cei morți în Hristos vor învia. Atunci, aceste trupuri muritoare vor deveni nemuritoare și vom merge să fim cu El. Până atunci, vegheați și rugați-vă! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -